

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΟΥΡΑΟΥ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΑΝΝΟΥΛΑΣ

Ξαπλωμένος στην άκρογιαλιά μεταξύ του Φαλήρου και της Γλυφάδας, ο Γιώργος Δήμας, με τὸ βλέμμα χαμένο μακριά στο πέλαγος, είχε πέσει σε βαθειά σὺλλογη.

Ἐβίαζε τὴ σκέψη του νὰ κατοπισθῆ ἡ στή φοβερὴ πραγματικότητα πού τὸν ἔξωνε, μὰ ἦταν ἀδύνατο· τοῦ φαινότανε πὸς ὄλα' αὐτὰ πού εἶχανε συμβῆ ἀπ' τὸ πρῶτὸ δὲν ἦταν παρὰ ἓνα κακὸ ὄνειρο.

— Μὰ πὼς μποροῦσε νὰ γίνῃ αὐτὸ ; .. ὅστε ἔτσι ἦταν γραφτὸ νὰ τελεωθῆ ὅλη του ἡ ζωὴ ;... καὶ τὰ ἰδιαιτὰ του, ὅλες ἡ στερήσεις πού εἶχε περάσει, ὅλη ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ ἀσκητικότητα πού εἶχε ἐπιβάλλει στὸν ἑαυτὸ του γιὰ νὰ φθάσῃ μὴ μέρᾳ κάπου, νὰ γίνῃ ἕνας ξεχωριστὸς ἄνθρωπος στὴν κοινωνία, ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ καταλήξουν ;... Νὰ καταστρέψῃ ἔτσι τὸ μέλλον του, τὸ τίμιο ὄνομα τοῦ σπιτιοῦ του, τὴν εὐτυχία τῆς ἀδελφῆς του τῆς ἀγαπημένης Ἄννουλλας πού ἦταν νὰ παντρευτῆ τὴν Κυριακῆ. Αὐτὸς, αὐτὸς ὁ Γιώργος ὁ Δήμας, ἡ χαρὰ καὶ τὸ καμφορὸ τοῦ σπιτιοῦ του ν' ἀποκαλυφθῆ ἔμφαντα ἓνας κοινὸς λωποδύτης !... ἕνας πλαστογράφος !... ὄχι δὲν ἦταν δυνατόν !... δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χωρέσῃ τὸ μυαλό του. Δὲν μποροῦσε νᾶνε αὐτὸ ἢ πραγματικότης...

Ἐπρεπε νὰ εἶχε περάσῃ πολλὴ ὥρα πού βρισκόταν ξαπλωμένος σ' αὐτὴ τὴ θέσι, γιατί κόντευε νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος καὶ ἦταν ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἐκεῖ. Αἰσθανότανε ἓνα μούδιασμα σ' ὄλο του τὸ χορμὶ κ' ἓνα μεγάλο κενὸ γύρω του καὶ μέσα του.

Τὸ πρῶτὸ πηγαίνοντας στὸ διευθυντῆ του εἶχε ἀκόμα τὴν ἐλπίδα πὸς θὰ μποροῦσε νὰ προλάβῃ τὰ πράγματα, πὸς δε θάρτανε τοὺλάχιστον στὸν Εἰσαγγελέα ἢ ὑπόθεσι ἔπρεπε στὰ πόδια του, ἔκλειψε, τοῦ φίλησε τὰ χέρια τοῦ τὰ ὁμολόγησε ὅλα : "Ἐνας φίλος του τὸν εἶχε παρασύρει νὰ παίξῃ στὸ Χρηματιστήριον" ἔχασε ὅλη τὴν προίκα τῆς ἀδελφῆς του, τὰ ἱερὰ λεφτὰ πού τοῦ εἶχε παραδῶσῃ ὁ πατέρας του λίγον καιρὸ πρὶν κλείσῃ τὰ μάτια του γιὰ νὰ τὰ βάλῃ στὴν Τραπεζα στόνομα τῆς Ἄννουλλας κ' ἔπειτα μέσα σὲ μὴ στιγμὴ παραζάλῃ τὸν ἔσωρε ὁ κακὸς του δαίμονας νὰ κἀνῃ αὐτὸ πού ἔκανε, ἐνόμιζε πὸς δὲν θὰ τὸν ἀνακαλύψουν, ἦτανε μὴ τρέλλα, μὴ κακὴ ὥρα... ναί, ναί, ἡ ζωὴ ἡ δικὴ του εἶχε καταστραφῆ πιά, ἀλλὰ γιὰ τὸνομο τοῦ θεοῦ, νὰ μὴν πέσῃ ἡ ἀτιμία του ἀπάνω στὸ σπῆτι του... Πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ζῆσῃ ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἢ μητέρα του πού ζῶσε μὲ μόνῃ κληρονομία τὸ τιμημένο ὄνομα πού τῆς εἶχε ἀφήσει ὁ πατέρας του... Μεθαῦριο ἦταν ἡ πρῶτὴ χαρὰ πού θάρβλεπε τὸ σπῆτι ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του... Μεθαῦριο τὴν Κυριακὴν παντρευοῦν τὴν Ἄννουλλα, ναί, τὴν ὁμορφὴ ἀγαπημένη ἀδελφοῦλα, πού δὲν χρώσταγε τίποτα νὰ τέτοια συμφορὰ...

Μέσα σὲ λυγμοῦς, τὸν ἰκέτευε νὰ λυπηθῆ τὸ σπῆτι του, τὴν μητέρα του, τὴν ἀδελφὴ του, μὰ στὰθηκε ἀδύνατο. Ἦταν ἀργά πιά. Οὔτε ὁ ἔξουτελισμὸς του, οὔτε ἡ ἰκεσίας του, οὔτε τὰ δάκρυά του ἴσχυσαν σὲ τίποτα. Ὅταν ἐβῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου του ἦταν ἓνα ζωντανὸ πτώμα· ἡ ζωὴ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει μονομιάς σάν ἓνα σταμνὶ γεμάτο νερὸ πού ἔξοκόλησε ὁ πάτος καὶ χύθηκε ὄλο τὸ περιεχόμενον. Ἐκλείσε πίσω του τὴν πόρτα σὰ χαμένος τὸν ἔλουσε κρύος ἰδρῶς. Τὰ τελευταῖα ψυχρὰ λόγια τοῦ προϊσταμένου του τοῦ τρυπῶσαν τ' αὐτιά σάν πυρομὲνα καρφιά.

— Σὲ λυποῦμαι φίλε μου, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε πολὺ ἀργά' δὲν ἔξαράτται πιά τίποτα ἀπὸ μένα γιατί ἔχει εἰδοποιηθῆ ὁ Εἰσαγγελεὺς.

— Ὁ Εἰσαγγελεὺς !... ἡ Ἀστυνομία !... οἱ χωροφύλακες !... Ἦρθε σὸ νοῦ του ἡ εἰκόνα ἐνὸς λωποδύτη πού εἶδε τὸ πρῶτὸ νὰ τὸν περνοῦν συνοδεία ἀπὸ τὸ δρόμο μὲ τῆς ἀλυσίδες στὰ χέρια καὶ στεκόταν ὁ κόσμος καὶ κῆταζε, κ' ἔβλεπε τώρα τὴν ἴδια εἰκόνα, μὲ τὸν ἑαυτὸ του στὴ θέσι τοῦ λωποδύτη...

Τὸ αἵμα του πάγωσε καὶ τούρφη σάν τρέλλα. Μὴ παρόμοιο ἐντελὸς ἔνστικτο τὸν ἔκανε ν' ἀνέβῃ γρήγορα-γρήγορα στὸ γραφεῖο του νὰ πάρῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν. Περιπλανήθηκε ὥρες στὸς δρόμους χωρὶς καμμιά κατευθύνση' ἡ θεὰ τὸν

ἀνθρώπων τοῦ προξενόφσε τρόμο· τοῦ φαινότανε πὸς ὄλοι τὸν ἐκύνταζαν ὑποπτα. Μέσ' τὸ μυαλό του χορεύανε διάφορες εἰκόνας καὶ σκέψεις, ἐκάθισε σ' ἓνα παγκάκι πού βρέθηκε μπροστὰ του, καὶ προσπάθησε νὰ συγκεντρωθῆ. Δὲν ὑπῆρχαν παρὰ δυὸ λύσεις μόνον, νὰ πᾶρ κατ' εὐθείαν στὸν Εἰσαγγελέα καὶ νὰ παραδοθῆ, ἢ ν' αυτοκτονήσῃ. Πρὸς στιγμὴν ἀποφάσισε τὸ πρῶτο, καὶ τράβηξε ὀλοταγῶς γιὰ τὴν Εἰσαγγελία, μόλις ὅμως ἔφθασε ἀπ' ἔξω μετανόρησε, γύρισε πίσω καὶ μηχανικά ἐμπῆκε στὸ τρόμ τοῦ Φαλήρου.

Ὁ ἥλιος ἔγειρε πίσω ἀπ' τὰ βουνά, βάφοντας τὴ θάλασσα μ' ἓνα δυνατὸ κόκκινο χρῶμα. Σάν κάποιον ἠλεκτρικὸ ρεῖμα νὰ τὸν τῖναε, πετάχτηκε ὁ Γιώργος ὀρθός. Γύρω του ὀργίαζε ἡ Ἀπριλιάτικη φύση. Ὅλα τραγουδοῦσαν καὶ γιόρταζαν, μὴ χαρὰ ἀτέρευτη ἀνάβλυζε ἀπὸ παντοῦ. Ἐνα παλιρ, πού φαινόταν σάν παραμυθῆνιο σύμβολο ἀπὸ τὸ κόκκινο φῶς πού τὸ πρηλοῖσσε, περνοῦσε σ' ἀνοιτὰ πηγαίνοντας εὐτυχομένους ἄνθρώπους σ' καινούργιες ἀνατολές. Δυὸ γλάροι χυθῆκαν μπρὸς του σ' ἓνα ἐρωτικὸ κυνήγι. Ἦταν ὄρατο καὶ γερὸ παλληκάρι, ὁ Δήμας, καὶ τὰ εἰκοσιπέντε του χρόνια, τραγουδοῦσαν μέσα του. Μὴ ἀκαταγώνιστη δύναμη τὸν ἔσωρωνε νὰ φωνάξῃ, νὰ χορέψῃ. Ἐβαλε μὴ ἀναρτηθῆ κραγιὸν, καὶ συνῆλθε.

Ἡ ἀδυσώπητη πραγματικότητα, τὸν ἔξωσε πάλι.

Τὸ κόκκινο χρῶμα ἄρχισε νὰ διαδέχεται τώρα ἓνα μαβί. Ἐνα πένθος τοσφίψε τὴν καρδιά, τὰ μάτια του γεμίσαν δάκρυα, ἓνας λυγμὸς ἀνέβηκε στὸ λαιμὸ του καὶ τὰ χεῖλιά του ψελίσαν κατὶ ὄνοματα ἀγαπημένα :

— Καϋμένη μητέρα !... καϋμένη Ἄννουλλα !...

Εἶχε νυκτώσει πιά, ὅταν κατέβηκε ὁ Γιώργος ἀπ' τὸ τράμ καὶ πῆρε τὸ δρόμο νὰ γυρίσῃ σπῆτι του.

Μέσα στὸ κεφάλι του ἦταν ἓνα χάος· τὰ πόδια τὸν ὀδηγοῦσαν ἔνστικτα, ὅπως τὸ ἄλογο στὸ σταῦλο, πρὸς τὸ μικρὸ ἰσόγειο σπιτάκι πού κατοικοῦσε χρόνια, στὸ μικρὸ ἀγαπημένο σπιτάκι πού ἔκλεινε ὀτι ἀγαποῦσε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, τόσες χαρές καὶ τόσες λύπες, τόσες ἀνανηθήσεις, τόσα ὄνειρα...

Μόλις ἔστριψε τὴ γωνία κ' ἀντίκρουσε τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ ἰσογείου σάν ν' ἀπολιθώθηκε γιὰ μὴ στιγμὴ ἓνας τρόμος τὸν κατέλαβε :— ἀν εἶχαν πᾶει κ' ὄλας οἱ χωροφύλακες καὶ περῖμεναν νὰ τὸν συλλάβουν ;...

Τοῦ ἤρθε νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, μὰ κατὶ τὸν κράτησε ἐκεῖ καρφωμένο. Προχώρησε ἀργά κ' ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὰ φωτισμένα παράθυρα· πρὶν νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα ἔοριξε μέσα μὴ ματιά.

Ἡ ἔσπῃ σουπὰ ἀχνίσε στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ. Ἡ μητέρα του κ' ἡ Ἄννουλλα ἦταν καθισμένες καὶ τὸν περιμέναν' ἡ ἡγὴλ καρέκλα πού καθόταν πάντα ὁ πατέρας του καὶ τώρα καθόταν αὐτὸς, ἦταν στὴ θέσι τῆς ἀδειανῆ καὶ τὸν περιέμενε. Ἐτύχαινε πολλές φορές νάχη πολλὴ δουλειὰ τὸ γραφεῖο καὶ μὴ πᾶρ σπῆτι του τὸ μεσημέρι, ἀλλὰ τὸ βράδυ δὲν εἶχε λείπει ποτὶ στῆς ἔννην ἔπρεπε ὄλοι νὰ εἶνε στὸ τραπέζι.

Δὲν ἤξεραν ἀκόμα τίποτα... μέσα στὸ σπῆτι, τίποτα ἀκόμα δὲν εἶχε ταραξῆ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης. Τὸ ἴδιο ὅπως τὰ περασμένα βράδια στὸ κομφαρμένο καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπο τῆς μητέρας του στὴν ἀθῶα μορφὴ τῆς Ἄννουλλας ἡ εὐτυχία τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης ἦταν ζωγραφισμένη. Ἀπάνω ἀπ' τὸ τζάκι ἡ μεγάλῃ εἰκόνα τοῦ πατέρα του, μὲ τὴ μεγάλῃ στολή τοῦ συνταγματάρχη μὲ πλάκα τὰ παράσημα στὸ στήθος καμάρωνε μὲ τὴν περῆφραν ἔκφρασή της καὶ δίπλα τὸ παλῆ ρολοῖ πού σήμαινε ἀκούραστα τῶς ὥρες ἀπ' τὴν ἐποχὴ πού ὁ Γιώργος δὲν εἶχε δὴ ἀκόμα τὸ φῶς.

Ἐκύνταζε τὴ μητέρα του καὶ τὴν Ἄννουλλα. Κάποια ἐξαιρετικὴ ἀκτινοβολία εὐτυχίας ἔλαμπε ἀπόψε στὰ πρόσωπά τους καὶ κάποιο χαμόγελο τοῦ φάνηκε ζωγραφισμένο στὴ σεβάσμιμα μορφὴ τοῦ πατέρα του... ἴσως ἦταν ἀπ' τὴν προσδοκία τῆς μεθαυριανῆς χαρᾶς

Ἐκάθισε στὸ γραφεῖο του.

